

בעזה"י

בזכות נשים צדקניות

על שמיטת הפיאות הנכריות
בכ"א איור התשס"ד

ירושלים התשס"ד

©

כל הזכויות שמורות

תודתנו להר' שלמה דוידוביץ נ"י
על השתדלותו שיצא הספר בהידור הראוי

להשיג

סריגת יואל

רחוב מלכי ישראל 1

ירושלים

טלפון: 02-5383955

בשער

פרשת השבוע של פרשת בהר – בחוקותי, כתוב על מצוות השמיטה שעליה אמרו רבותינו (ויק"ר א', א'): "גיבורי כח עושי דברו" (תהלים ק"ג). אמר רבי יצחק: בשומרי שביעית הכתוב מדבר בנוהג שבעולם אדם עושה מצווה ליום אחד לשבת אחת לחודש אחד שמא לשאר ימות השנה. וזה רואה שדהו בורה כרמו בור ועוד משלם מיסי ארנונה עליהם ושותק. יש לך גיבור גדול מזה?! כמו כן, מעשיהן של נשות ישראל, שהסירו מראשן את הפיאות הנוכריות וחבשו מטפחות וכובע כאשר נודע כי יש חשש של עבודה זרה בפיאות, והרבנים ובראשם הג"ר יוסף שלום אלישיב שליט"א פסקו שהיות וחלק ניכר מהפיאות הנוכריות יש בהן תערובת שער של נשים הודיות הגוזזות את שערן לשם פולחן עבודה זרה הרי זה בכלל תקרובת עבודה זרה והן אסורות. ונשים רבות כבר העלו את הפיאות באש אף ששילמו בעדן הון רב.

היה זה דבר מפעים ביותר, שרכבות רבות נשות ישראל כאשר נודע פסק ההלכה – בבת אחת הסירו את הפיאות הנוכריות מראשן, חלקן אף היו בחדר מורות בעת אסיפת הורים, או באולמי שמחות מיהרו הביתה החליפו את הפיאה במטפחת או כיסוי ראש אחר וחזרו כשמטפחות מכסות את ראשן.

מעשה גדול זה חורג מקיום מצווה חד פעמית של שמיעה בקולם של חכמי ישראל ככתוב (דברים י"ז, י"א): לא תסור מכל אשר יגידו לך ימין ושמאל – והיה זה ביטוי נפלא לדברי רבותינו (שמו"ר ה'): "אמר רבי עקיבא: למה נמשלו ישראל כעוף, מה עוף אינו פורח אלא בכנפים. אף ישראל אינן יכולים לעמוד בלא זקנים" (=חכמי כל דור). דבר זה הוא גם ענין מופלא המלמד על קדושת עם ישראל, ונראה, שיש לדמותו להמסופר בתורה (שמות ל"ח, ח') "ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחושת במראות הצובאות אשר צבאו פתח אוהל מועד". – שהנשים הצדקניות הביאו גם את המראות שלהן תרומה למשכן, ורבותינו הרחיבו בגודל הענין ההוא (ראה רש"י ומדרש שם).

חכמינו גם למדונו (סוטה י"א, ב'): "בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור (של יוצאי מצרים) נגאלו ישראל ממצרים". ובספרים הקדושים מבואר, שכך גם יהיה לעתיד לבוא. שבזכות הנשים הצדקניות יגאלו בעתיד, ובתוך החיבור יתבאר בס"ד כי עדות לכך היא תנועת בית יעקב ופועלה.

יתכן, והמעשה של שמיטת הפיאות הנוכריות בכל שכבות הציבור יהיה בעל משמעות היסטורית של חיזוק הצניעות בעם ישראל, לכן נשתדל בס"ד לברר עד כמה שידינו מגעת את משמעות גודל העניין הזה.

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים: שנוכה לכוון לאמיתה של תורה ושלא נכשל בדבר הלכה חלילה.

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

פרק א'

על חיוב כיסוי הראש של האשה, והפאה הנוכרית

כתוב (במדבר ה', י"ח): "ופרע את ראש האשה" וגו'. ורבותינו (כתובות ע"ב, ב'): אמרו: שאשה היוצאת לרשות הרבים בגילוי ראש נחשבת לעוברת על דת משה. ובעלה אף מגרשה בלא זכויות של הכתובה. ותנא דבי רבי ישמעאל למד מהכתוב "ופרע את ראש האשה", מכאן אזהרה לבנות ישראל [הנשואות] שלא יצאו לרשות הרבים פרועות ראש". כיסוי הראש לאשה היה נהוג לא רק בעם ישראל, אלא גם בעמים רבים ועד ימינו זה קיים במקומות רבים. בגמרא (סנה' נ"ח, ב') נאמר ששפחה של נכרי המיוחדת לעבד נכרי, מתי נחשבת כמגורשת ממנו: "משפרעה ראשה בשוק". — לסימן שהפסיקה להיות נשואה.

ונראה לבאר את סיבת חיוב כיסוי הראש לאשה נשואה שזה מטעמים אלו:

א. התנהגות רצינית: כיסוי הראש מביא את האדם ליראת שמים ורצינות, כמו שמסופר (שבת קנ"ו, ב') שהחוזים בכוכבים באו לאמו של רב נחמן בהיותו ילד ואמרו לה: שבנה נולד במזל כזה שטבעו ימשוך אותו לגנוב! והיא חנכה אותו להקפיד מאד בכיסוי הראש, ועל ידי כך הוא ניצל מלהכשל בגניבה. לפיכך, אשה נשואה צריכה לכסות את ראשה, כך היא תחנך את עצמה להתנהג ביתר צניעות שהיא מחוייבת בו כאשה נשואה שהיא יותר מאשר חייבת אשה פנויה.

ב. להרחיק אנשים מלהתענות בה: כתוב (איוב ל"א): "ברית כרתי לעיני מה אתבונן על בתולה" ומבאר המדרש את צדקתו של איוב: שדרך אנשי עולם [העמים] להסתכל על בתולה שמא ישאנה או ישיאה לבנו או לאחד מקרוביו והוא הקפיד להזהר גם בזה. לכן כיסוי ראש לאשה מודיע שהיא נשואה ואנשים לא יחזרו אחריה.

ג. למנוע מכשול: כתוב (במדבר ט"ו, ל"ט): "ולא תתורו אחרי לבבכם

ואחרי עיניכם" – שאסור לאדם להסתכל על אשה האסורה לו ועוד יותר על אשה נשואה. כיסוי הראש מצמצם את המכשול, וכמו שאמרו (ילקו"ש איוב ל"א) שאסור לאשה לצאת בתכשיטין לרשות הרבים אף בימות החול. לפי שהעם מסתכלין בה... לפי שאין נותנים פירצה לפני הכשר וכל שכן לפני הגנב. וכיסוי הראש מוסיף לצניעות החברה – שלא יכשלו בראיות אסורות.

כיסוי הראש על ידי פאה נכרית

כיסוי הראש על ידי פאה נכרית – היא "אליה וקוץ בה". מחד גיסא, היא מכסה את הראש היטב לבל יצאו שערות החוצה, מה שקשה להזהר בכיסוי ראש על ידי מטפחת או כובע, וידוע, עד כמה הזהיר הזהיר בזה. והפאה אמנם מחנכת את אשה, לחוש כי היא צריכה לנהוג בהתאם – כיון שהיא נשואה. ויתכן גם, שאנשים אחרים יכולים להבחין שזו פאה, וממילא זה מגלה להם, כי אשה נשואה לפניהם, ועליהם לנהוג בהתאם. מאידך גיסא, קורה, שרבים אינם מבחינים בין שער טבעי לפאה. ועוד יותר, פעמים רבות הפאה מיפה את האשה עוד יותר מאשר שיערה הטבעי, ואם כן, קיים החשש שבני אדם יכשלו בהסתכלות עליה אם משום שלא ידעו שהיא נשואה, ואם משום יופיה. ובכל זאת נשים כשרות שבישראל חבשו פאה עד היום הגדול בו הסירו את הפאות, ועל כך בקטע הבא.

תפקיד הפאה הנכרית בעבר

שנים רבות, היתה הפאה הנוכרית, משמשת לכיסוי ראש לנשים הכשרות שבישראל. אמנם יש קבוצות שנמנעות מלחבוש פאה, משום שהלכו אחר רבותיהן שאסרו את הפאה; כמו בני עדות המזרח, חוגים ירושלמיים, ואחרים, אך עולם התורה והחסידות ברובו הגדול, מלבד יחידות סגולה, היה רגיל להשתמש בפאה הנכרית כדבר רגיל לכיסוי הראש, עד שהגיע היום הגדול שהנשים באחת הסירו את הפאות מראשן. אמנם, יש להניח, שנשים רבות יחזרו לחבוש פאות כשרות שאין בהן חשש עבודה זרה. אך ללא ספק, שנשים רבות שהסירו את הפאה מראשן, כבר לא יחזרו לחבוש אותה, אחר מה שקרה שהרגישו – כי היה ענין זה

דבר שמימי בעל משמעות מרחיקה לכת. ונשתדל לבאר את המשמעות החינוכית שיש בו:

דורנו. עבר שואה גשמית נוראה שבה הוכחדו מרכזי התורה והחסידות שהיו שמנה וסלתה של היהדות. ובנוסף לזה גם פקדה את עמנו שואה רוחנית שנגרמה על ידי החילוניות של תקופת ההשכלה והציונות ומלחמת הדת של הקומוניסטים, והיה צריך להשתקם מחדש, וברוך ה' קמה תנועת תשובה רבת משתתפים, ואילו היו כל הנשים מכסות את ראשן רק במטפחת וכובע, היה קשה לנשים רבות שהיו רחוקות משמירת תורה ומצוות — להתקרב לקיום התורה, אילו ידעו שחייבות לכסות את ראשן רק במטפחת. העובדה שאפשר לכסות את הראש בפאה נוכרית, הקלה עליהן את ההחלטה להיות שומרת מצוות, כי הוויתור לכסות ראש בפאה קל הרבה יותר מאשר לכסות את הראש במטפחת. ויתכן, שעכשיו כבר הגיעו בנות ישראל לדרגה גבוהה יותר שהן יכולות לקבל על עצמן את המטפחת. וכמו שראינו, ביום הגדול שנשות ישראל קיבלו בנפש חפצה את העובדה שעליהן להסיר את הפאות הנכריות שלהן משום חשש עבודה זרה.

את ההיתר להשתמש בפאה נוכרית, נראה, שיש לדמותו, להיתר האמור בתורה לשאת אשת יפת תואר נכרית שנלקחה שלל במלחמה, אחר שהיא עוברת כמה תהליכים שמצננים את ההתלהבות ממנה. וכבר ביארו רבותינו (קידושין כ"א, ב') שהתורה לא דיברה אלא נגד יצר הרע, שהיות ובמלחמה גובר היצר, וישנה סכנה, שאם לא יהיה הדבר בהיתר, הוא ישאנה באיסור, ואז ירגיש חלילה — כי הוא כבר אבוד, ואז יתיר לעצמו כל דבר (כמו שקרה לאחר-אלישע בן אבויה שחשב שהוא אבוד), ואמרו: "מוטב שיאכלו ישראל בשר תמותות שחוטות" [אף שזה שלילי כמו האיסור עצמו, אך היות ויש צד היתר, הרי לא ירגיש האדם שהוא פרץ את כל הגדרים וממילא יתיר לעצמו הכל] "מאשר יאכלו בשר תמותות נבלות" [שהדבר אסור לגמרי]. על כן בתקופת שיקום היהדות — שימשה הפאה כיסוי ראש בבחינת "תמותות שחוטות", כי יש פוסקים שמתירים את הפאה, אך כעת זכינו לעולם של תורה וקדושה, כנראה, ההשגחה מכוונת את הדור למדרגת צניעות גבוהה יותר, לכן סובבה ההשגחה, שיהיו ברוב הפאות הטבעיות שער מנשים הודיות שקשורות לפולחן אלילי, ולכן בבת אחת, כמעט כל בנות ישראל השליכו את הפאות מעליהן, וסיפרו בשם הבבא סאלי, שאמר: שלפני המשיח עוד ישרפו את הפאות הנכריות [ראוי

לציין, כי יש לזה רמז בפרשת השבוע שכתוב (ויקרא כ"ו, א'): "לא תעשו לכם אלילים", המילה תעשו היא בגימטריא 776 והיא שווה להגימטריא של המילים הפאה = 91 הנכרית = 685 = 776].

עוד יש לציין, את יום נתינת הפסק על ידי הגר"י אלישיב – שהיה סיכום של כל דעות הרבנים וזה הכריע את הכף, שמיד לאחר פסק זה הסירו הכל את הפיאאות. זה היה ביום כ"א אייר תשס"ד, בערך באותה שעה שנודע על האסון השני של התפוצצות הנגמ"ש, אחר שיום לפני כן גם התפוצץ נגמ"ש אחר, אשר החיילים שבתוכם נטרסקו ואיבריהם עפו למרחק. המיוחד שבאסון היה, שחומר הנפץ שהיה בדיוק בתוך אותם נגמשים שנפגעו הוא שהגדיל את מימדי האסון. וכאילו בא הדבר לרמז, שהחומר הנפץ הפנימי הוא שמסכן אותנו עוד יותר מאשר פגיעות חיצוניות. והרי שבוע זה, הוא שבוע של פרשת התוכחה שבו נאמר (ויקרא כ"ו, י"ז): "ונתתי פני בכם ונגפתם לפני אויביכם", כאשר קרה האסון, הפלשתינאים לקחו את האיברים שנפלו לידם ורקדו עמם. ועקב כך כינו אותם: "חיות אדם". והנה בפרשת בחוקתי (ויקרא כ"ו, ו') כתובה הבטחה שאם נלך בחוקות התורה: "והשבתי חיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבור בארצכם". אך לא זכינו. ואין התורה נשמרת בכל העם, קרה והדברים היו להיפך. וכאמור במדרש ויקרא רבא: "הסייף והספר ירדו כרוכים מהשמים. אמר הקב"ה: אם אתם שומרים את הכתוב בספר זה אתם ניצולים מהסייף, ואם לאו סוף שהוא הורג אתכם". ורמז לדבר שזה אמור גם על דורנו: הגימטריא של המילים "והשבתי חיה רעה" היא 1021 כמנין הגימטריא של המילים יאסר ערפת שר"י. ובספר חסד לאברהם לסבו של החיד"א כתוב (נהר נ"ט): "דע כי מסורת קבלה היא בידינו מחכמי האמת... ושיעור המקוה הוא חמשת אלפים ושבע מאות ביצים, וסוד הענין, כי לסוף ה' אלפים ושבע מאות וששים ליצירה (התש"ס), יתקיים הפסוק (זכריה י"ג, ב') ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ויתקיים מקרא (ויקרא כ"ו, ו'): "והשבתי חיה רעה מן הארץ". והנה האינתיפאדה הנוכחית החלה בסוף שנת תש"ס. כאילו לומר, שהאינתיפאדה הזו היא עוד שלב ביסורי עקבתא דמשיחא, ובסיומה יסולק יאסר ערפת מהארץ.

כתוב (דברים כ"ג, י"ד): "כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחנך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". הרי שיש קשר בין צניעות לשמירת ה' אותנו, תפילתנו, שחיוזק

הצניעות עקב הסרת הפאות יהיה תיקון למצב הקשה שנוצר עקב שתי האסונות הקשים.

ראוי גם לציין כאן את העובדה, שבתקופת מלחמת העולם השניה כאשר נודע על הקורה ליהודים באירופה נשים, שהיו להן קרובים באירופה הפסיקו לחבוש פאה כדי להשתתף בצערן של היהודים שם.

פרק ב'

מבט היסטורי על המאורע של הסרת הפאה

יש להניח, שהמאורע הגדול של הסרת הפאות למרות שהסיבה לכך היתה המצאות שער נשים הודיות בפאות, ישאיר את רישומו גם לאחר שתקלה זו תתוקן וייצרו פיאות סינטטיות או משער בלא חשש פולחן עבודה זרה. ולכן הרבה נשים שבעבר כבר שקלו לכסות את ראשן בכיסויי ראש אחרים יותר צנועים, ישארו בכיסויי הראש ההם ולא יחזרו לחבוש פיאות. במיוחד אותן מבני עדות המזרח שרבותיהן אסרו את הפיאה. ועל כן יש לדבר משמעות גדולה מעבר לקיום המצוה של ביעור עבודה זרה.

כוחן של הנשים לעשות את מה שעשו

עם ישראל יונק את כוחו מכח האבות והאמהות. ונראה שמעשה גדול זה של ביעור עבודה זרה יונק ממעשיה של רחל שהצטיינה בצניעות כמו שאמרו רבותינו (מגילה י"ג) ולכן היא שלקחה את התרפים של אביה כדי למנוע אותו מלעבוד עבודה זרה. דבר ידוע הוא, שיש קשר הדוק בין פולחני עבודה זרה לבין מעשים בלתי צנועים כמו שנהגו עובדי האלילים למיניהם. וכמו גם בחטא העגל שכתוב (שמות ל"ב, ו'): "ויקומו לצחק" וכתב רש"י (שם): יש במשמע זה גילוי עריות. כמו שנאמר (בראשית ל"ט), לצחק בי, ושפיכות דמים כמו שנאמר (שמואל ב', ב'): יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו" ...

ויתכן שיש בזה ענין הרבה יותר עמוק. לקשור ענין זה לרחל אמנו שגם היא סילקה את התרפים. וזה על פי מה שאמר הגר"א מובא בספר קול התור ((פרק שני אות מ"ח): על הכתוב (ישעיה ל"ג): "חזה ציון קרית מועדנו", ראשי תיבות חצק"מ. וזהו בטוריא דרחל (שהגימטריא שלה 238 שזה לגימטריא של האותיות חצק"מ) הוא משיח בן יוסף. והאר"י הקדוש ראה בפסוק זה רמז לשמו כמשיח בן יוסף (כמובא בשער הגילגולים ובשער הכוונות בפרי עץ חיים על תפילת כסא דוד עברך).

הנשים עצמן שהסירו את הפיאות. התפעלו על הדבר ואמרו: כי

רואים שרוח טהרה יורדת ממרומים המסייעת להן לקבל על עצמן את הדבר. (רוח טהרה בגימטריא 433 עם הכולל = 434 והגימטריא של המילים משיח בן דוד הוא גם 434).

לעיל בפרק הקודם כבר הזכרנו כי זכות הצניעות של נשות ישראל במעשה הזה יכול להגן על הדור מפני מה שקורה על ידי הערבים. והנה רחל — חצ'קמ רמו לזה, שהרי אותיות חצק"מ הם יוצרות את המילה מצחק, והגימטריא שלהן היא שווה לגימטריה של המילים "הסכמי אוסלו" = 238, ורש"י (בראשית כא, ט"ז) על הכתוב "ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק" פירש: "לשון עבודת אלילים ... דבר אחר לשון גילוי עריות ... מתשובת שרה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני, אתה למד עתה מריב עם יצחק על הירושה ואומר אני בכור ונוטל פי שניים ויוצאים בשדה ונוטל קשתו ויורה בו חיצים כמו דהוא אומר (משלי כו) כמתלהלה היורה זיקים חיצים ומות, ואומר הלא משחק אני? כך גם קרה בעקבות הסכמי אוסלו, שהערבים פתחו במלחמה נגדנו וקוראים לזה גיהד של שלום! (בכור בגימטריא = 228 שווה הסכם אוסלו = 228).

רחל שמבכה על בניה בודאי מבכה גם על קרבנות הסכמי אוסלו, ובנותיה שקיבלו על עצמן התחזקות בצניעות בודאי מעוררות רחמים על ישראל וכמו שהזכרנו בפרק הקודם.

היה גם מי שרצה למצוא קשר בין מה שעשו השנים הראשונות של המדינה לעולים מתימן שגזזו להם את הפיאות, והביאום לחילוניות, ועתה התחזקות הצניעות בהסרת הפיאות מתקן זאת.

זכותן של הנשים הצדקניות בדורנו

כבר כתבנו בשער החיבור, שבזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל בעבר וכן יהיה בעתיד. נשים צדקניות היו עמוד התווך של עם ישראל, וכבר העיר הג"ר זלמן סירוצקין זצ"ל שאברהם אבינו העמיד את אוהל שרה לפני שהעמיד את אוהלו וזה רמו לכל הדורות, שחינוך הבנות חשוב עוד יותר מחינוך הבנים. וכבר אמרו (ב"ר פרשת בראשית) "שהכל תלוי באשה", ובדור המדבר, הנשים לא השתתפו בחטא העגל, ובעת הנסיונות הקשים שעברו על עם ישראל כמו בתקופת האינקוויזציה — הנשים חיזקו את בעליהן לעמוד בנסיון ולקדש שם שמים במסירות נפש תוך סבל נורא שהיו מענים בו את שומרי התורה.

והנה בשנים האחרונות, היה מצב הדת, קשה מאד, עקב תהליך החילוניות שעבר על העולם. והדבר פגע באופן מיוחד בבנות ישראל. שעקב חוק חינוך חובה הן למדו בבתי ספר של הגויים, או ברתי ספר של יהודים רחוקים מהתורה. לא כן הילדים, למדו בתלמוד תורה ובישיבות והיו קשורים לרבותיהם ראשי הישיבות והאדמו"רים, כך היה עד שבאה שרה שנירר וזכתה להקים את תנועת בית יעקב בחשוון שנת תרע"ח.

תנועת בית יעקב קמה ברגע היסטורי ביותר, כאשר הציונות החלה לכבוש לבבות בעם ישראל והקומוניזם כבש לבבות בעולם ובעם ישראל. ובגמרא (יומא י. א) "אמר רב יהודה אמר רב: אין בן דוד בא עד שתפשוט מלכת רומי הרשעה בכל העולם כולו תשעה חודשים שנאמר (מיכה ה. ב): "לכן יתנם עד עת יולדה ילדה, ויתר אחיו ישובון על בית ישראל". ונראה שכונת המאמר "תשעה חודשים", לא לתשעה חודשים כפשוטם — אלא למה שזה מסמל — תקופת הריון של שיבת ציון והנה בשנת תרע"ח בשבע לחודש נובמבר של שנת 1917 למנינם היתה המהפכה הקומוניסטית ובשתיים לחודש זה היתה הצהרת בלפור. שבעקבותיה התחזקה מאד הציונות החילונית ר"ל, והמהפכה הקומוניסטית הביאה לכך שהוקמה מדינת ישראל, כי סטלין שר"י הוא שדחף באו"מ את המדינות שיסכימו לכך. וראיה לדבר מה שנאמר במאמר הנ"ל: רוסיה קוראת לעצמה "רומי השלישית". והקומוניזם היה שיא הרשע בעולם משום שלחמו בהקב"ה, ואולי לכן נקראת רוסיה באנגלית רֶשָׁה (=רשע), והקומוניזם גם התפשט בעולם יותר מכל ענין דתי וחברתי אחר, ובמקביל, קמה באותו זמן תנועת בית יעקב, שההשגחה העמידה להצלת עם ישראל, שיחד עם עולם התורה חוללו את המהפכה הרוחנית הכבירה שתנועת התשובה היא חלק ממנה. רמו להאמור, הגימטריא של המילים "עלות השחר" היא 1019. וכתוב (בראשית לג. כד) "ויאבק איש עמו עד עלות השחר", שזה סמל למאבקו של יעקב בשנות הגלות עד השחר — שופציע בימות המשיח. והנה המילים "הצהרת בלפור" הן בגימטריא 1018 והגימטריא של המילים "אסר ערפת שר"י היא 1021 כמנין הגימטריא של המילים "עלות השחר" + 2 הכולל, כאילו לרמוז שעלות השחר ההיסטורי של עם ישראל לקראת ימות המשיח זה מהצהרת בלפור עד סופו של ערפת.

והנה ראוי לציין שלוש תקופות בתנועת בית יעקב:

א. החזרת הבנוה לשמירת התורה. סיפר לי ראש ישיבה מפולניה על

מצב הדת שהיה בזמנו, כשהיה ילד קטן היו לו פיאות, אך אחותו התביישה בכך, ובלילה כשהוא ישן, היא גוזזה לו את הפיאות, וכאשר הוא קם בבקר בלא פיאות, היא אמרה לו שעכבר נשך בלילה את פיאותיו! תנועת בית יעקב החזירה לבנות את ההכרה של חשיבות היהדות.

ב. הקמת עולם התורה: במדרש מסופר, שבנו של רבי עקיבא בעת וישראליו עשה כתובה שונה מהכתובות שרגילים בני זוג לכתוב. בכתובה הרגילה כתוב, כי הבעל מתחייב לפרנס את אשתו, והוא עשה כתובה שבה היה כתוב שהאשה תפרנס את המשפחה, והיה זה מעשה חריג מיוחד במינו, והנה זה למעלה מארבעים שנה, הבנות חניכות תנועת בית יעקב, נטלו על עצמן את עול פרנסת הבית, כדי שהבעלים ישבו ויעסקו בתורה ועל ידי כך הוקם עולם התורה המפואר של ימינו.

ג. עליה בדרגה הרוחנית חיזוק הטהרה בישראל בשנת תשס"ד: מעשה הסרת הפיאות הנוכריות תוך יום אחד בקרב כל הנשים הכשרות, הוא מעשה מופלא ביותר — שבדאי תורם מאד להוספת הקדושה בישראל, וכמו שנתבאר לעיל פרק א' שזה מלמד, כי הדור כבר בשל לכך שהפאה הנכרית לא תהיה הכיסוי העיקרי של נשות ישראל הכשרות.

כאשר הסירו הנשים את הפיאות, חברו יחדיו נשים רבות עם בעליהן, לקנות מטפחות וכיסוי ראש אחרים, וזה סימל בעיני אנשים שהתבוננו בדבר, שהמעשה הזה השפיע לא רק על הנשים אלא גם על האברכים בכללים.

תפילתנו, שרוח הטהרה הזה שירד ממרומים שהוא חלק מתהליך המובטח באחרית הימים ככתוב (יחזקאל לו, כה-לא): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טומאתיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם. ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם, והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר, ואת רוחי אתן בקרבכם, ועשיתי את אשר בחוקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם, והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לא-להים. והושעתי אתכם מכל טומאתיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אותו ולא אתן עליכם רעב" ... וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים, ונקוטתם בפניכם על עונותיכם ועל תועבותיכם".

ימשיך ויביא אותנו לעבודת ה' בשלמות ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו.

פרק ג'

ביעור עבודה זרה וירושת הארץ

ביעור הפיאות שיש בהם חשש עבודה זרה נעשה בתקופה שראש הממשלה והשמאל לוחצים לעזוב את רצועת עזה, ונראה שיש קשר הדוק לדברים. כתוב בתורה (שמות כג. לא-לג) ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים ומדבר עד הנהר. כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך. לא תכרות להם ולא לזהיהם ברית. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי. כי תעבוד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש.

עוד כתוב (במדבר ל"ג. נ"א – נ"ה): דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם עוברים את הירדן אל ארץ כנען והורשתם את כל יושבי הארץ מפניכם ואבדתם את כל משכיותם ואת כל צלמי מסכותם תאבדו. ואת כל במותם תשמידו. והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה... זאת הארץ אשר תיפול לכם בנחלה... ונסב הגבול נחלה מצרים (ואדי אל עריש או זרוע הנילוס) והיו תוצאותיו הימה.

ארץ פלשתים היא חלק מארץ ישראל בתוך הגבולות שהוזכרו הן בפרשת כי תשא והן בפרשת מסעי. ובגמרא (ע"ז מ"ה. ב') נאמר: אמר רבי יהושע בן לוי גידועי עבודה זרה קודמים לכיבוש ארץ ישראל. כיבוש ארץ ישראל קודם לביעור עבודה זרה. רואים שיש קשר בין הדברים.

עובדי עבודה זרה בהודו שגוזזים שערם לעבודה זרה, עושים דבר שהיה גם בעבר כאמור (ע"ז ח. א'): "ואלו אידיהן של עובדי כוכבים... יום תגלחת זקנו ובלוריתו". רש"י: כשמספר פעמים הרבה מניח בלורית מאחוריו ומגלחה משנה לשנה ויום שמגלחה עושה אותה איד (יום לעבודה זרה). בהודו יש היכל שעשוי לאליל המרכזי שלהם. ושם ישנם שלושה אולמות ענקיים ובהם מצויים כל היום מאות ספרים שמספרים את עובדי האלילים שמגדלים את שערם לעיתים זה מגיע כמעט עד הארץ. ואוספים את השער הזה ומוכרים אותו לצורך תעשיית פאות וכיון שזה שער משובח הוא מעורב בכל מיני פיאות שבכל מיני ארצות.

ביעור העבודה זרה שהתחדש בשנה זו, אף שכבר שנים רבות, היו רינונים וספיקות אך נדמה היה שאין בזה סרך עבודה זרה, ועתה נודע, כי זה פולחן עבודה זרה ממש ונאסר. נדמה שכאמור לעיל שיש כאן ענין השגחיי מיוחד, ובמיוחד אם נתבונן בעובדה שממש באותם ימים של הסרת הפיאות היו בחירות בהורו והממשלה ההינדית העכומיית נפלה ועלתה מפלגה סוצליסטית חילונית שבראשה עומדת גנדי שהיא נוצריה, והדבר היווה הפתעה בלתי מצופה!

והנה מה שנמצא שערות עבודה זרה בפאה המיפה את האשה, זה מורה על קשר שבין עבודה זרה לחוסר צניעות כאמור (סנה' ס"ג, א'): יודעים היו ישראל בעבודה זרה שאין בה ממש ולא עבדו עבודה זרה אלא להתיר להם עריות בפרהסיא, והנה אנו קרובים לימות המשיח וכתוב (זכריה ג', ט'): "ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד". והגר"א בספר קול התור הדגיש שענין זה שיקרה באחרית הימים, ואכן סילוק הפיאות ביום אחד מורה על דבר דומה לזה.

לפי המלבי"ם (יחזקאל ל"ב, ט"ו) מלחמת גוג ומגוג תהיה למלחמה דתית בעיקר בין הנצרות והאיסלם כדי לבטלם. אבל גם תביא לביטול האלילות כמו שכבר קרה בסוף מלחמת העולם השניה, שדת האלילות היפנית — שעבדה את השמש — כאליל, התבטלה עקב הפסדה במלחמת העולם וכניעתה לארצות הברית.

דוגמאות לכך שכשבאים לארץ ישראל יש לבער את העבודה זרה ביתר שאת מהכתוב (בראשית ל"ה ב'—ד'): ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו הסירו את אלוהי הנכר אשר בתוכם והטהרו והחליפו שמלותיכם ונקומה ונעלה בית-אל ואעשה מזבח לא — ל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי ויתנו אל יעקב את אלוהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמון אותם יעקב תחת האלה אשר בשכם".

ועל רות צייתה חמותה כשביקשה ממנה לרדת לגורן שם נוסדה תחילת מלכות בית דוד שביקשה מבועז שישאנה (רות ג', ג'): "ורחצת וסכת ושמת שמלותיך", רש"י: "ורחצת מטינוף עבודה זרה שלך".

כל זה מוסיף להוכיח לנו; כי מעשה ביעור הפיאות שיש בהן תערובת

אלילית ותוספת הצניעות שבאה בעקבות כך, כי זה צעד שיכול לקרב אותנו לגאולה ונשתדל בס"ד להמשיך את רוח הטהרה שירדה ממרומים להרבות עוד יותר בעבודת ה'.

תושלב"ע